

સ જ્યાં ઓ .

આ પ્રાંતના જનધર્મીઓને બાણવાને
વાસ્તે
શેઠ દલપતભાઈ ભગુભાઈએ

અમદાવાદ મધ્યે

ફતારાની પોળ મધ્યે મહાવીરસ્વામીની
પોળમાં સમશેર ખાલાદુર છાપખાનામ
સવાઈભાઈ રાયચંદ પાસે છપાવી.

સંવત ૧૯૩૩.

સન ૧૯૭૦

ગુજરાત વિધાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી લેખકશ્રીશ્રીશ્રી

૬૭૭

અનુક્રમણિકા.

શિયળની નવ વાડો વિષે,	૧
આઠ મદની સળય	૧૫
અઢાર પાપસ્થાન વિષે.	૧૭

શિયળની નવ વાડો વિષે.

હોહરો.

શ્રી ગુરુને ચરણે નમો, સમરિ સારથ માય;
નવ વિધિ શિયળની, વાડીનો ભત્તમ કહુ બિપાય.

(ઢાળ ૧ સ્ત્રી પેહલુને પાસુ એ દેશી.)

પહેલાંને વાડ હોઈ વીર છનવરે કહ્યો,
સેવા હો સેવા વસ્તિ વિચારીનેછ;
આ પશુ પન્નગ હોઈ વાસો વરો છહાં,
તિહાં નવિ રહેવું શીળવ્રત ધારિનેછ. ૧
છમ તરૂં ડાળે હોઈ વસતો વાંનરો,
મનમાંહે બીહેજે, રખે ભુએ પડુંછ;
મંજર દખી હોઈ પિજર માહેછી,
પાપટ ચેતરે રખે દોટે ચડુંછ. ૨
છમ સિંહ સંકી હોઈ મુંદરિ શિર ધરીછ,
જળનું બેડું મુગતે નીળવેછ;

તિમ મુનિ મનને હોજી રાખે ગોપથી,
 નારિને નિરખી ચિત નથી ચાળવેજી. ૩
 જહાં હોવે વાસા હોજી સહેજે મંજરનો,
 જોખમ લાગે તિહાં મુખકની જાનનેજી.
 તિમ બ્રહ્મગારી હોજી નારિની સંગતે,
 હારિ રહે શિળ શુધાતનેજી. ૪

કળસ.

એક વાડ વિધટે વિષય પ્રગટે, સંકા ક'ખા નિપજે;
 તિવ્ર કામે ધાતુ ખગડે, રોગ ખહુ વિધ ઉપજે,
 મનમાંહે વિષય વ્યાપે, મન વિષયશું રહે મળી;
 ઉદ્દેશ કહે તે કારણે, નવ વાડ રાખો નિર્મળી. ૫

(ઢાળ ૨ જ વૈદર્ભ દેસ કુંડ એ દેશી.)

સુરપતિ સૌવિત ત્રિભુવન ધણી; અસાન તિમર હર દિનમાણી;
 ગિળ રત્ન યતનજી નિતંતે, બાખી વાડ ખીજી ભગવંતે. ૧
 ભગવંત બાખે સ્વંધ સાખે, શિયળ સુરતર રાખવા;
 મુક્તિ માહાશ્વર્ય હેતુ અદ્ભુત, ચારિત્રનો રસ ચાખવા. ૧
 મીઠ તે વચને માનનીશું; કથા ન કરે કામની;
 વાડ વિધિશું જેહ પાળે, બાહિદારી તસ નામની. ૨

વાત વ્રતને ધાતકારી, પવન છમ તર પાતને;
વાત કરતાં વિવથ વ્યાપે, તે માટે તજો વાતને. ૩

લિંબુ દેખી દુરથી છમ, ખટારો ડાઢો ગળે;
ગગન ગર્જીરવ સુણીને, હડકવા છમ કાછળે. ૪

તેમ વ્રતિનાં ચિત વિણુરો, વધાયું સુંદરીનાં સુણી;
કયા તજો તે કારણે, એમ પ્રકારો ત્રિભુવન ધણી. ૫

(ઢાળ ૩ છ તટ જીમનાનોરે અની રંગીયામણોરે.)

ત્રીજીને વાડરે ત્રીભુવન રાણ્યોરે, ઓણીપરે દ કપદેશ.

આસન છાંડોરે સાધુજી નારીનુંરે, મહુરત લગે શુવિશેષ. ૧

કું ખલિહારીરે જાડું તેહનેરે, ધન ધન તેહનારે માત,

શિળ શુરંગીરે રંગાણી રાગસુરે, જેની સાતેહા ધાત. હું ૨

સયનાસને પાટને પાટકારે, જ્યાં જ્યાં બેસેહો નાર;

બે ધડી લગેરે તિહાં બેસે નહીરે, સિવવ્રત રાખાયું શુકનો વાસ;

કાહોલા કેરીરે ગંધ સંયોગથીરે, છમ જાથ કાં શિળ સુરગણ

તીમ અમળાનુંરે આસન સેવતાંરે, વિણુરે પાક હું ૪

(ઢાળ ૪ થી હું વારી મ ઢોળણાં.)

ઓથી વાડ એતજોહો રાજ, ધાં કીપરે બાબે ત્રીજીન ભુપરે-
સંવેગી સૂધા સાધુજી.

નયણું કમળ વિકાસીને હો રાજ, રખે નિરખો રમણી
૩૫૨૬; સં ૦ ૧

૩૫ જોતાં ૨૬ ભાગસે હો રાજ, હૈલા ઊઠશે આનંદરે; સં
મનમાંહિ ભાગશે માહિની હો રાજ, ત્યારે હોશે વ્રતનો
ભાગરે સં ૦ ૨

દીનકર સામું દેખતાં હો રાજ, જગમાં નયણું ધટે ભ્રમ
તેજરે; સં ૦

તિમ તરૂણી તનુ પેખતાં હો રાજ, હિયુ થાય સિયળ
સુહેજરે. સં ૦ ૩

ઢાલ પ મી થાંપરવારી મારા સાહેબા કાબુલ મત બાણો એ દેરી.

પાંચમી ઢાળ પરમેશ્વરે, વખાણી વાડ;

૧ શાંભળજો ઓતા તમે, ધરમી હૃત ધાડ. ૧

૨ કૃપાંતર વર કામળી, રમે જિહાં રાગે;

૩ ત્યાં વસવું કંણાદિકનો સુણી, તિહાં મનમથ જાગે. ૨

૪ વાડ ભાગિ । શ્રદ્ધાચારીને, ન કહ્યું પિતરાગે;

૫ અગ્નિ પાસે જીવ-રતને, છતાં ભંછન ભાગે. ૩

૬ સાખને મિત્ર જાગે, જાગે, ભાજન માંહિ ભરિયાં;

૭ તિમ હાવ ભાવ નારિ તૃણી, ન રહે ધરિયાં. ૪

૮ સાંભળતાં શીજ વિધરે, મનમાં, હાંસુને રદન;

૯ વેધે ગદન. ૫

ઢાળ ૬ ઠી. સહીવાં મોરી નયન સમારો, એ દશી.
 છઠી વાડે છેલ છપીદો, ગુણુ રત્ને ગાઢો ભયોલ;
 સિધારથ રાય કુળે નગિના, વીરછણુંદ એમ ઉચ્ચોલ. ૧
 અમ્રતીપણે જે જે આગે, કામ ક્રીડા બહુ વિષ કરીલ;
 વ્રત લેધને વિલસિત પાહિલાં, રખે સંભારો દીલ ધરીલ. ૨
 અગ્નિ ભર્યાં ઊપરે પુજો, મેલ્યો છમ જવાળા વમેલ;
 વર્ણ દિવસ છમ વિષધરનું, સંકાપે વિષ સંક્રમેલ. ૩
 વિષય સુખ વિલસીત પહિલાં, તીમ સિળવંતન સંભારતોલ;
 વ્યાકુળ થધને સિળ વિરાધે, પછે થાયે મન ઓરતોલ. ૪

ઢાળ ૭ મી. ગઢ ખુંદીરા વાળા, એ દશી.
 સાતમી વાડે બીર પયંપે, સુણો સંયમના રાગી હો;
 સિયળ રથનાહો ધોરી, સુધા સાધુ વૈરાગી,
 મુજ આણા કરીને અલ્લચારી વિષય રસના ત્યાગી હો. સી, ૧
 સરસ આહાર તજ્જો સહજે, વિગ્ય થોડી વાવરજોહો, રી.
 મોદક આહારે મનમથ કાપે, તેજનો પરીહરજોહો; રી. ૨
 સંનિપાતે છમ ધૃતસંયોગે, અધિક કરે ઉછાળા હો, રી.
 પાંચે ધંદ્રિ તીમ રસ પાપે, ચાગિર્મમાં કરે ચાળાહો; રી ૩
 ઢાળ ૮ મી. જરમર જરમર હોંશીલા, માફ વરસાદો મેલ.
 ત્રિસલા સુત હો ત્રિગડે યેરી એમ,

આઠમી વાડ વખાણે દિલની;
 અતિ માત્રા હો આકાર તજો આણુગાર,
 સાલચ રાખો સંયમ શીળની. ૧
 અતિ આહારેહો આવે ઉંધ અપાર,
 સુપનામાંહી કરે શીળની વિરાધના;
 વળી તેણેહો યાચ મદવતી દેહ,
 સંયમ નવિ થાયે આરાધના. ૨
 છમ શોના હો માપમાંહિ ખસેર,
 ઝોરી તે જીવર ધીજે ઢાંકાયું;
 ફાટે તોલડીહો ખિચડી ખેર થાયે,
 તિમ અતિ માત્રાએ વ્રત ખગડે ધયું.

(ઢાંળ ૯ મી અણસમજતીરે વીરહુ અનાહુક દીધ.)
 નવમી વાડે નિતારજોરે, શાધુછ શાણુગાર;
 શરીર શોભાએ શોભે નહીરે, અવની તળ આણુગાર. ૧
 ધમકપદશે વીરજોરે, મુનિવર ધરજોરે મન;
 શિખામણ એક માહરીરે, કરજો શીળ જતન. ૨
 રનાન નિલેપન વાસનારે, ઉત્તમ વસ્ત્ર અપાર;
 તેલ તંબોળ આદિ તંબરે, ઉદ્ધટ વેશ સદાર. ૩
 ઘોષને પરણી ધયુંરે, છમ રન હાયું કુંભાર;
 તિમ શીળ રનને હારશોરે, જો કરશો સણુગાર. ૪

(હાલ ૧૦ મી દેશી ભટીઆણીની.)

એકલી નારી સાથે, મારગે ન જાવું હો,

વળી વાટે વાત ન કીજીએ;

એક સેજે નર દાસ, સિળવંત ન સુવ હો,

સેજે ગાળ ન દીજીએ. ૧

ન સુવારે નિજ પાસે, સાડાછ વર્ષનાં હો,

પુત્રીને પાણી હેજમાં;

સાત વર્ષ ઊપ્રાંત, સુતને પણ ન સુવારે હો,

શીળવંતી સેજમાં. ૨

ભાગે શીયળ જે કાઢ, સઠજન જાણે હો,

અદકુ પાપ નથી ધણુ;

કર્તા વીધય સંભોગ, સમુછીમ પંચેદ્રિહો,

હણાય ધણું કહીયે કીમું, ૩

ધમ જાણી નર નારી, શિયળની સદહણા હો;

સુધી મનમાં ધારજો;

લે દુર્ગતિનું મુળ, આપ્રજ્ઞ સેવ્યાથી હો

જાતાં મનને વારજો. ૪

તપ ગ્રહ ગયણ દિણુંદ, વંદિત કળ દાતાહો,

આહિર રત સુરી સર;

પામી તાસ પસાય, વાડ વખાણીહો, શિખની
 એહ મનોહર. ૫
 ખંભાત રહી ચોમારા, સતરસે ત્રેશહો, આવણ
 વદ ૨ ખુષે ભણે;
 જોદરન કરજોડ, શીળ જે પાળે હો, તેહને જાડં ભામણે ૬

આઠ મદની સજાય.

મદ આઠ મહા મુની વારીયે, જે કુરંગતિના ઘાતારેરે
આ વીરજીસર ઉપદેશ્યા, ભાષે સોહમ ગણુ

ધારેરે. મ૦ ગા૦ ૧

હાંજી જાતનો મદ પેલ્લો કલ્લો, પુર્વે હરી કેસી યે કીધારે;
ચંડાળ તણે કુળ જાપનો, તપથી રીવ કારજ

સીધારે. મ૦ ગા૦ ૨

હાંજી કુલ મદ ખીન્ને દાખાયો, ગર્વ્ય ભવ કીધા પ્રાણુરે;
કોડા કોડી સાગર ભવમે ભગ્યા, મદમધરો એમ મન

જાગુરે. મ૦ ગા૦ ૩

હાંજી બળ મદથી દુઃખ પાંગીયા, એણીક વસુ ભુતિ જીવેરે;
દુઃખ નરકતણાં જઈ ભોગવ્યાં, મુખ પાડંતા નીત

રીવેરે. મ૦ ગા૦ ૪

સનંત કુમાર નરેસર, સુર આગળ ૩૫ વખાણુરે;

રોમ. રોમ કાયા ખીગડી ગઈ, મદ ઓથાનો એ

ટાંણુરે. મ૦ ગા૦ ૫

મુનિવર સંજમ પાળતા, તપનો મંજુમનમાં આપ્યારે;

યયા કુરંગુ રખી રાજ્યા પાંગી તપનો

અંતરાયેરે. મ૦ ગા૦ ૬

હાંછ દેશ દીસારાણનો ધણી, રાય દેસાણું ભદ્ર અબી માંનીરે;

ધંદ્રની રીધી દેખી ખુલ્યા, સંસાર તણ થયા

સાનીરે. મ૦ ગા૦ ૭

હાંછ થુલ ભદ્રે વિદ્યાનો કર્યો, મદશાતમો જે દુખ દાધરે;

સુત પુરણ અર્થ ન પામીયા, જુઓ માન તણા

અધિકારીરે. મ૦ ગા૦ ૮

રાય સંભુવ ખટ ખાંડનો ધણી, લાભનો મદ કીધો અપારરે;

હય ગય રથ સખ સાયર ગયો, ગયો સાતમી નરક

મળારરે. મ૦ ગા૦ ૯

ધમ તંન ધન જોવન રાજનો, મ ધરો મનગાહે અહંકારરે;

ઐહ અથીર અસત્ય સખીકારમુ, વીણુસે ખીણુમે બહુ

વારેરે. મ૦ ગા૦ ૧૦

મદ આઠને વારો વ્રત ધારી, ખાળો સંજમ સુખકારીરે;

કહે માંનરીજ્ય તે પાંમીયા, અવીચળ પદવી નર

નારીરે. મ૦ ગા૦ ૧૧

સમપુર્ણ લખ્યું છે.

અઢાર પાપસ્થાન વિષે.

પ્રાણાતિપાત પાપસ્થાન ૧ હું.

“કપૂરહોય અતિ ઉજ્જોરે” એ દેશી.

પાપ ધાનક પેહેલું કહ્યું રે, હિંમનામ દુરંત;
મારે ને જગજીવને રે, તે બહે મરણ અનંત રે.
પ્રાણી જિન વાણી ધરો ચિત્ત.
માત પિતાદી અનંતના રે, પામે વિલોગ તે મંદ;
દારીદ્ર દોહગ નવિ ટળે રે, મળે ન વલ્લભ વંદ રે. પ્રાણી.
હોય વિપાકે દશગુણું રે, એકતાર કર્યાં કર્મ,
શત સહસ્ર કોડે ગમે રે, તીવ્રભાવના મર્મ રે. પ્રાણી. ૩
મેર કહેતાં પણ દુખ હોયે રે, માર્યે કિમ નવિ હોય;
હિંસા ભગની અતી ખુરી રે, વિદ્યાનગની જ્ઞેય રે. પ્રાણી. ૪
તેહને જોરે ને હુઆ રે, શૈદ્રધાન પ્રમત્ત;
નરક-અતીથિ તે નૃપ હુઆરે, જિમ સુભૂમ પ્રલદત્તરે. પ્રાણી. ૫
નૃપ વિવેક કન્યા પિમારે, પરણવે જશ સાય;
તેહયકી દુરે ટળે રે, હિંસા નામ બલાય રે. પ્રાણી.

મૃપાવાદ પાપસ્થાન ૨ હું.

“લાઝલદે માત મહાગર” એ દેશી.

ગીજીયું રે પાપનું સ્થાન, મૃપાવાદ દુરધાન આજ હું;
છાંડો રે ભવી માંડો રે, ધરમ શું પ્રીતડીજી. ૧
વેર એવ અવિશાસ, એહશિ-દોષ અબ્યાસ, આજ હું;

યાપ રે નવિ જાય રે, વ્યાધી અપચયીજી. ૨
 રહેવું કાલિક સૂરી, પચીજન વચન તે જૂરી, આજ હો;
 સહેવું રે નવિ કહેવું જીક ભયાદિકેજી. ૩
 આશન ધરત આકાશ, વસુનૃપ હુઓ સુપ્રકાશ, આજ હો;
 જીરે સુર રહે, ધાદ્યો રસાતળેજી. ૪
 જે સત્યવ્રત ધરે ચિત્ત, હોય ઝગમગાંહિ પવિત્ર, આજ હો;
 તેનેરે નવિ ભિને, શુર વ્યંતર જલ્દાયીજી. ૫
 જે નવિ ભાષે અઝીક, બોલે ઠાવું ઠીક, આજ હો;
 ટકેરે સુવિવેકે સુજસ ને સુખ વરેજી. ૬

અદત્તાદાન પાપસ્થાન ૩ જી.

“નિદ્રાડી વેરણ હુધ રહીરે” એ દેશી.

ચોરી વપસન નિવારિયે, પાપસ્થાનકહો ત્રીજી કહ્યું ધોર કે;
 ધહજાવે પરભવે દુખ ઘણાં, લહે પ્રાણી હો, અપી અનિ નો
 ૨ કે; ચોરી. ૧

ચોર તે પ્રાપ્તે દારદ્રી હોય, ચોરીયાહો ધન ન રહે નેટ કે;
 ચોરનું કોઈ ધણી નહીં, પ્રાપ્તે બુખ્યું હો રહે ચોરનું પેટ કે; ચો. ૨
 જિમ જળમાંહે નાંખિયું, તળે જાયહો જળને અપગોળ કે;
 ચોર કોર કરમ કરી, જાય નરકેહો તિમ નિપટ નિટોળ કે; ચો. ૩
 ગાંડે પડ્યું વળી વિસર્જું, એ રાખો હો યાપણ કર્યું જોહ કે;
 તૂણુ તુષ માત્ર ન લીજિયે, અશુદ્ધિહો કિહાં કોઈનું તેહ કે; ચો. ૪
 દુરે અનરથ સકળ ટળે, મળે વાહલાહો સગળે જસ યાપ કે;
 સુખ-સુરનાં હોય ભેટણાં, વ્રત ત્રીજીહો આવે જસદાય કે; ચો. ૫

તજ ચોરપણું દેવતા, હોય નિમ્ને હો રેહિણીયા જેમ કે;
એ વ્રાતી મુખ જથલહે, વળી પ્રાણીહો વહે પુણ્યથું પ્રેમે કે; ચો. ૬

અશ્વત્થમરથ પાપસ્થાન. ૪ થું.

“ તુમે બેહુ મીત્રી રે સાહીયા” એ દેશી,

પાપધાનક ચોથું વરજીએ, દુર્ગતિમૂળ અખંભ;
જગ સવિ મુખો છે એહમાં, છાંડે તે અચંભ; પાપ. ૧
રૂકું લાગેરે એ ધૂરે, પરિણામે અતિ કૂરે;
ફલ કઈ પાકે તે સારિખો, વરજે સજ્જન દુર; પાપ. ૨
અધર વિક્રમ સ્મિત કુલડા કુચકૂળ કઠિન વિશાળ;
રામા દેખી નરાચિયે, એ વિષય વેલી રસાળ; પાપ. ૩
પ્રમળ જ્વળિત અયનપૂતળીં, આલિંગન ભણું તંત;
નરક દુઆર નિતંબની, જઘન સેવન દુરંત; પાપ. ૪
દાવાનળ ગુણ વનતણો, કુલ મસિ કર ચક્ર એહ;
રાજધાની મોહરાયણી, પાતક કાનન એહ; પાપ. ૫
પ્રમુતાયે હરિ સારિખો, રૂપે મયણ અવતાર;
સીતાયે રાવણ યથા, છાંડે પરનર નાર; પાપ. ૬
દશ શિર રજગાંહે રાજબ્યાં, રાવણ વિવશ અખંભ;
રામે ન્યાયેરે આપણો, રાખ્યો જગ જયંભ; પાપ. ૭
પાપ જંધાય અતિ ઘણાં, સુકૃત શકુળ ક્ષય જાય;
અશ્વત્થમરથે ચિંતવ્યો, કદિય સજ્જન નવિ ધાય; પાપ. ૮
મંત્ર ફળે જગ જસ વધે, દેવ કરે સંગીધ;
અશ્વત્થમરથ ધરે જે નરા, તે પામે નવનિધ; પાપ. ૯

થેઠ મુદર્શનને ટળી, શુભિ સિંહાસન હોય;

ગુણ ગાય ગગને દેવતા, ગહિગા શિખનો જોય; પાપ. ૧૦

મૂળ આરિત્રનું એ બહુ સમકિત વૃદ્ધિ નિદાન;

શિખ શલીલ ધરે જિજ્ઞે, તથ હોય મુજશ વખાણ; પાપ. ૧૧

પરીગ્રહ મમતા પાપસ્થાન પ મું.

“સુમતિ સદા દિલમે ધરે” એ દેશી.

પરિગ્રહ મમતા પરિહરે, પરિગ્રહ દોષનું મુળ સહુણે.

પરિગ્રહ જેહ ધરે ધણું, તસ તપ જપ પ્રતિકુળ સહુણે; પરિ. ૧

નથી પલટાવે રાસથી, મારગે કદિય ન હોય સહુણે;

પરિગ્રહ ગ્રહ છે અગિનવા, સહુને દુષ્પ દિયે સોય સહુણે; પરિ. ૨

પરિગ્રહ સંચુરય તણે, બવમાંહે પડે જાંત સહુણે;

પોતપાત્ર જિમ સાયરે, ભારાકાંત અત્યંત સહુણે; પરિ. ૩

ગ્યાન ક્યાન હય ગય વરે, તપ જપ શૂન પરિવંત સહુણે;

છાંડે સમ પ્રભુતા બહુ, મુનિપણ પરિગ્રહવંત સહુણે પરિ. ૪

પરિગ્રહ ગ્રહ સિ લિંગિયા, લેહ કુમતિ રજ શિશ સહુણે;

જમ તિમજગ દેવતા કરે, જિન્મત્ત હોય નિશ દિશ સહુણે પ. ૫

તૂપતિ ન જિવ પરિગ્રહે, ધંધલુથી જિમ આગ્ય સહુણે;

તૂપણ દાહ તે ઉપસંગે, જળ સમ પાનવધરાગ્ય સહુણે; પરિ. ૬

તૂપતિ શગરમુત થઇ નહીં, ગોધનધિ કુવિદર્ણ સહુણે;

તિલક થેઠ વળિ ધાન્યથી, જાકે નંદ મુકર્ણ સહુણે. પરિ. ૭

અસંતુષ્ટ પરિગ્રહે ભર્યા, સુખિયા ન છંદ નરિંદ સહુણે;

મુખી એક અપરીગ્રહી, સાકે મુજશ સમકંદ સહુણે. પરિ. ૮

ક્રોધ પાપસ્થાન ૬ કું.

“રિષભનુ વંશ રચણાયર” ઐ દેશી.

ક્રોધ તે બોધ નિરોધ છે, ક્રોધ તે સંજ્ઞા ધાતીરે;
ક્રોધ તે નરકનું બારણું, ક્રોધ દુરિત પક્ષપાતીરે. ૯

પાપ ધાનક છકું પરિહરો.

પાપ ધાનક છકું પરિહરો, મન ધરો બિત્તમ ખાંતી રે;
ક્રોધ ભુજંગિની જાંગુળી, ઐહ કહી જ્યવંતી રે. પાપ. ૨
પુરવ કોડિચરણ ગુણે, ભાગ્યેછે આતમ જેણે રે;
ક્રોધ વિવશ હુતો દોષ ધડી. હારે કૃણ સવિ તણે રે; પાપ. ૩
બાળે તે આશ્રમ આપણો, ભાજના અન્યને દાહેરે;
ક્રોધ કષાણુ સમાન છે, ટાળે પ્રથમ પ્રવાહે રે; પાપ. ૪
આક્રોષ તરજના ધાતના, ધર્મભંશમાં ભાવે રે;
અભિ અગ્રિમ વિરહથી, બાળે તે શુદ્ધ સ્વભાવે રે; પાપ. ૫
ન હોય નેં હોય તો ચિર નહી. ચિર રહેતો કૃણ છેહો રે,
સંજ્ઞાન ક્રોધ તેણુ હવે, જો હવે દુર્જનને નેહોરે; પાપ. ૬
ક્રોધી મુખે કદુ બાલણાં, કંઠકિયા કુટબાખી રે;
અદિક કહ્યાણુ કરા કહ્યા, દોષના તર શત સાખીરે; પાપ. ૭
કૂર ગડુચો તપકરા, ચરિત શુણી સમ બાણોરે;
બિપસમ સાર છે પ્રવચને, મુજશ વચ ઐ પ્રમાણોરે; પાપ. ૮

માન પાપસ્થાન ૧ ૭ કું.

“નદિજમુનાને તીર ઉડે પંખિયા” ઐ દેશી.

પાપધાન કહે શાતમ

૧ રાજ ઐ;

માન માનવને હોય, દુરિત શિર તાજ ઝી;
આઠ શિખર ગિરિરાજ, તણાં આડાં વજો;
ન આવે વીમળા લોક, તિહાં કિંગ રજો. ૧

પ્રમામદ તપમદ વળી, ગોત્રગદ ભર્યા;
આજિવિકામદવંત, ન મુગલ્યે અંગી કર્યા;
ક્ષયોપશમ અનુ-સારે, નો ગુણ વહે;
શે મદ કરવો એહમાં, નિર્મદ સુખ લહે. ૨

ઉચ્ચભાવ દગદોષે, મદભવર આકરે;
હોય તેનો પ્રતિકાર, કહે મુનિવર ખરે;
પૂર્વ પુરુષ સિંધુરથી, લધુતા ભાવવું;
શુદ્ધ ભાવન તે પાવન, શિવ-સાધન નવું. ૩

માનેં ઝોધું રાજ્ય, લંકાનું રાવણે;
નરનુ માન હરે હરિ, આવી એ રાવણે;
કુળીભદ્ર શુભ મદથી, પામ્યા વિકાર એ;
માનેં આવે જિવને, નરક અધિકાર એ. ૪

વિનય શ્રુત તપશીળ, ત્રાંવર્ગ હણે સવે;
માન તે માનનો બંજ, કહ્યોછે ભયો ભવે;
હું પક છેક વિલેક, નયશુનો માન છે;
એહ ને છાંડે તાપ, ન દુષણે રહે પછે. ૫

માને બાહુ બળી વા, લગે અનશન રહ્યા;
નિરમદ ચક્રી શેવક, ને મુનિ સમ કહ્યા;
સાવધાન તજી માન. ધ્યાન ધવળ ધરે;
પરમ સુજસ રમા ન લિંગન નિત્ય કરે. ૬

માયા પાપસ્થાન ૮ મુ.

“સ્વામી સ્વયંપ્રભ સાંભળો અરિહંતાજી” એ દેશી.

પાપ યાનક કૃત્ય આહમું મુણો સંતાજી,

છાંડો માયા મુળ ગુણવંતાજી;

કષ્ટ કરે વ્રત આદરે, શુણો સંતાજી,

માયા તે પ્રતિકુળ, ગુણવંતાજી. ૧

નગન માઝ ઉપવાસિયાં, શુણો સંતાજી;

શિથ જિયે કશ અંન, ગુણવંતાજી;

ગર્ભ અંનતા પામયે, શુણો સંતાજી;

જો છે માયા મંન, ગુણવંતાજી. ૨

કેશ-લોચ મળ ધારણી, શુણો સંતાજી;

ભુમી શઝ વ્રત જાગ, ગુણવંતાજી;

મુકર સરવ છે સાધુને, શુણો સંતાજી;

કુઠર માયા ત્યાગ, ગુણવંતાજી. ૩

નયન વચન આકારનું, શુણો સંતાજી;

મોપન માયાવંત, ગુણવંતાજી;

જેહ કેરે અસતી પડે, મુણો સંતાજી;

તેહ નહિ કરવંત, ગુણવંતાજી; ૪

કુમુદ પુરે ધરે શેડે, મુણો સંતાજી;

રેડે રહ્યો સંપિત, ગુણવંતાજી;

બપરે તસ જીજો રહે, શુણો સંતાજી;

મુલકળ પણ મુચુલમ, ગુણવંતાજી. ૫

દંભી એક નિંદા ડરે, શુણો સંતાજી;

બીજો ધરે ગુણ રાગ, ગુણવંતાળ;
 પહિલાને કુતર કહે, શુણો સંતાળ;
 બીજાને કેવળિ ત્યાગ, ગુણવંતાળ. ૬
 વિધિનિષેધ નવિ ઉપદેસે, શુણો સંતાળ;
 ઝોકાંતે ભગવંત, ગુણવંતાળ;
 કારણે નિકપટી હાવું, શુણો સંતાળ;
 એ આણાછે તંત, ગુણવંતાળ. ૭
 માયાથી અજગા ઠજો, શુણો સંતાળ;
 નિમ મજો મુક્તિ સુરંગ, ગુણવંતાળ;
 સુખસ વિલાસ સુખી રહો, શુણો સંતાળ;
 લક્ષણ આવે અંગ, ગુણવંતાળ. ૮

લોભ પાપસ્થાન ૯ મું.

“જીરે મારે જાગ્યો કુંઆર જામ, તપ દેખે દેવતા મિલી જિરેજી”
 એ દેશી,

જીરે મારે જોભ તે દોષ અપાર, પાપ થાનક નવમું કલ્યું, જિરેજી;
 સર્વ વિતાશનું સુખ, એહયિ કુણે ન સુખ લલ્યું, જિરેજી. ૧
 જીરે મારે સુણીયે બહુ લોભાત, અકવર્તિ હરિની કથા, જિરેજી;
 જીરે મારે પામ્યા તે કહુક નિપાક, પીવત રકત જળો યથા, જિરેજી. ૨
 જીરે મારે નિર્ધનને શત આહ, શત લહે સદુચ્છ નોડીયે, જિરેજી;
 જીરે મારે શહુચ્છ લહે લખ લોભ, લખ લાભે મન કોડીયે. જિરેજી. ૩
 જીરે મારે કોટીધર નૃપ ગીધ, નૃપ આહે અકીપણું, જીરેજી;
 જીરે મારે અકી આહે સુર ભોગ, સુર હોષ સુરપતિ સુખ ધણું,
 જીરેજી. ૪

જીરે મારે મૂળે લધુ પશુ લોભ, વાધે શર્વપરે સહી, જિરેજી;
 જીરે મારે ઉત્તરાધ્યયને અનાંત, ઇછા આકાશ મમીકહી જિરે. ૫
 જીરે મારે સયાંબુ રમણ સમુદ્ર, કોઈ જો આવગાહી શકે, જિરેજી;
 જીરે મારે તો પણ લોભ સમુદ્ર, પાર નપામે બળથકે, જિરેજી. ૬
 જીરે મારે કોઈક લોભને હેત, તપશું જે હારે જડા. જિરેજી;
 જીરે મારે કાગળીડાવણ હેત, સુરમણિ તે નાંખે જડા, જિરેજી. ૭
 જીરે મારે લોભ તજે જે વીર, તસ સવિ સંપત્તિ કિંકરી, જિરેજી;
 જીરે મારે સુજશપુણ્ય સુવિભાસ, ગાવે તસ સુરસુંદરી, જિરેજી. ૮

રાગ પાપસ્થાન ૧૦ મું.

“સુણો મેરી સજની રજની ન જાવેરે,”

પાપનું થાનક દસમું કહું રાગોરે, કુણે ન પામ્યો તેહનો તાગોરે;
 રાગે વાહ્યા હરિહર બંબારે, રાચે નાચે કરે અચંબારે. ૧
 રાગ કેસરી છે વડરાજરે, વિષયાગિલાખ ત મંત્રી તાજારે;
 જેહનાં છોડીદ્રવ્ય પંચરે, જેહનો સકળ કીધો એ પ્રપંચરે. ૨
 જેહ સદાગમ વશ હુઈ જાયરે, અપ્રમત્તતા શિખરે ઠાથરે;
 ચરણ ધરમનૂપ શૈલ વિવેકરે, તે શું નચળે રૂઝી ટેકરે. ૩
 બીજાં તો સવિ રાગે વાહ્યારે, એકાદશ ગુણ ઠાણે જીપાહ્યારે;
 રાગે પાડ્યા તે પણ ખુતારે, નરક નિગોષ્ટ મહાદુખ જુતારે. ૪
 રાગ હરણ તપ જપ શુતને ભાખ્યારે, તેહથી પણ જેણે બ
 વફળ આખ્યારે;
 તેહનો કોઈને છે પ્રતિકારરે, અમી હાય વિષ તિહાં શા ચારરે. ૫
 તપ બળ છુટા તરતણો તાણીરે, કંચન કોડી આખ્યાડખુન નાણીરે;

નંદીએણુ પણ રાગે નડિયારે, સૂતનિધી પણ વેશ્યા વશ પડિયારે, ૬
 ખાવિશ જિન પણ રહ્યા ધરવાસેરે, વરત્યા પૂરવરાગ અભ્યાસેરે;
 વજરગંધ પણ જથ ખજે તૂટેરે, નેહ તાંતુથી તેહ ન છૂટેરે. ૭
 દેહ ઉચ્ચાટણુ અમિનું દહેવુંરે, ધણકુદણુ એ સવિ દુઃખ સહેવુંરે;
 અતિ ધણી રાતી ને હોય મજાડરે, રાગતણો ગુણુ એજ દીડરે. ૮
 રાગ ન કરજો કોઈ નર કુણુથુંરે, જો ન રહેવાય તો કર
 જો મુનીથુંરે;

મણી જિમ કણી વિષનુ તિમ તેહોરે, રાગનુ બિપજ મુજથ સનેહોરે. ૯

દ્વેષ. પાપસ્થાન ૧૧ મું.

“ચેતુંજે જમએ લાલણુ ચેતુંજે જમએ” એ દેવી.

દ્વેષ ન ધરીયે લાલન દ્વેષ ન ધરિયે,
 દ્વેષ તજ્યાગી લાલન શિવમુખ પરિયે; લાલ.

પાપ ધાનક અગ્યારમું ભુંડું,

દ્વેષ રહિત ચિત્ત હોય સવિ રહું; લાલન. ૧

અરુણુ કરણુ ગુણુ બગી ચિત્તશાળી,

દ્વેષ-ક્રુએ લાલણુ હોય તો કાળી; લાલ.

દોષ ખેતજિથ શુદ્ધ આહારી,

ધુમદોષે હોય પ્રબળ વિકારી; લાલ. ૨

ઊગ્રવિહારી ને તપ જપ કિરિયા,

કરતાં દ્વેષ તે ભવમાનુ ફિરીયા; લાલ.

યોગનુ આંગ અદ્વેષ છે પહેલું,

સાધન સવિ લહે તેહથી વહેલું; લાલ. ૩

નીરગુણુ તે ગુણુવંત ન જાણે.

ગુણવંતના ગુણ દ્વેષમાં નાણે; લાલ.
 આપ ગુણી ને વળી ગુણરાગી,
 જગમાંહે તેહની કીરત જગા; લાલ. ૪
 રાગ ધરીને જિહાં ગુણ લહાયે,
 નિર્ગુણ ગેપર સમચિત રહિયે; લાલ.
 બવધિતિ ચિંતન શુભશ વિલાસે,
 ઉત્તમતા ગુણ એમ પ્રકાસે; લાલ. ૫

કળહ પાપસ્થાન ૧૨ મુ.

“કિસકે ચેલે કિસકે પુત” એ દેશી.

કલહ તે ખારસુ પાપનું સ્થાનક, દુરગતી વનનું મૂળ નિદાન;
 સાજન સાંજળો.

દંત-કલહ ને ધરમાંહે હોય, લછી નિવસે તાંહાં નરી જાય; સા. ૧
 શુ. શુ. દરીનુ નકરે શાર, નકરે આપે કાંધ ગમાર; સા.
 કોધમુખી વું વુજ ધિકાર, વુજથી અધિકો કુણ કકાર; સા. ૨
 સામુ ખોલે પાપણી નિત્ય, પાપી વુજ પિતા જુઓ પિતા; સા.
 દંત-કલહ પ્રમ જેહને થાય, તેદપતીને સુખ, હ હાય; સા. ૩
 કાંટે કાંટે થાયે વાડ, ખોલે ખોલે વાવે રાડ; સાજન.
 જાણીને મૌન ધરે ગુણવંત, તે સુખ પામ અગુલ અતંત; સા. ૪
 નિત્યે કળહણુ ઠોહણુ શીળ, બંડણુ શીળ વિવાદન શીળ, હોજન.
 ચિતે જિતાપ ધરે ને એમ, સંજમ કરે નિરર્થક તેમ; સાજન. ૫
 કળહ કરીને ખમાવે નેહ, લધુ ગુણ આરાધક હોય તેહે; સાજન.
 કળહ ખમાવે તે બંધન; હિપથમ સાર કહુ સામન; સાજન. ૬

નારદ નારી નિર્દય ચિત્ત, કળહ ઊદરે કરે ત્રિણ નિત્ય; સાજન,
સાજન સુજશ તે શીલ મહંત, વારે કળહ સ્વભાવે સંત, સાજન. ૭

અભાષણ પાપસ્થાન ૧૩ મું.

“અરણિક મુનીવર આલ્યા ગોચરી” એ દેશી.

પાપસ્થાનક તેરમું છાંડીયે, અભ્યાષ્યાન દુરંતોરે;
અછતાં આળ ને પરનાં ઊચરે, દુઃખ પામે તે અનંતોરે.
ધન્ય ધન્ય તે નર ને જિનમત રમે, ૧
અછતે દોષેરે અભ્યાષ્યાન ને, કરે ન પુરે કાણુરે;
તેતા દોષેરે લેહને દુષીયે, હમ બાળે જિનભાણુરે. ધન્ય. ૨
ને બહુ મુખરીરે વળિ મત્સર બરયા, અભ્યાષ્યાની તે હોષરે;
પાતક લાગેરે આણુકીધાં સવે, તે કીધુ સવિ પોષરે. ધન્ય. ૩
નિહયા મતગીરે દશ સંસારા જિજ્ઞે, અભ્યાષ્યાનના બેદોરે;
શુદ્ધ અવગુણનોરે ને કરે પાકરો, તે પામે બહુ એદોરે. ધન્ય. ૪
પરને દોષ ન અછતા દીછએ, પીછએ ને છનવાણીરે;
બપથમ રેણુશુરે ચિતમાં બીછએ, કીજિયે સુજશ કમાણીરે. ધન્ય. ૫

આડી પાપસ્થાન ૧૪ મું.

“ગિરોધનો પેલોહા કે બપર નોધપ્રરી” એ દેશી.

પાપસ્થાનક હો કે યોદમું આકરું,
પિથુનપણાનું હો કે વસન છે એ અરું;
અશન માત્રનું હો કે શુંન કૃતમ છે,
તેહથી ભુંડું હો કે પિથુન ભવે પછે. ૧
બહુ હુપ કરિયે હો કે પિથુનને પરપરે,

કળહનો દાતા હો કે હોય તે ઉપર;
 દુધિ ઘાયો હો કે વાયસ ઊત્તરો,
 કિમ હોય પ્રકૃતિહો કે ને છે શામળો. ૨
 તિજહ તિજદાણુહો કે નેહ છે જિહાંભગે,
 નેહ પણ છેહો કે ખજ કાહવે જગે;
 ધમ નિરનેહી હો કે નિર્દય -હૃદયની,
 પિશુનનિ વાર્તા હો કે નરીજયે કંપી. ૩
 આડી કરતાં હો કે વાડી ગુણવણી,
 સુકે સુકે હો કે ખ્યાતિ તે પ્રણયવણી;
 કોઈ નવિ દેખે હો કે વદન પિશુનતણું,
 નિર્મળ કુળને હો કે દિવે કલંક ધણું. ૪
 જિમ સંજન ગુણ હો કે પિશુનને દુપિયે,
 તિમ તેણે સહેલે હો કે ત્રિભુવન બુપિયે;
 બરમે માંજુ, હો કે દર્પણ હોય બહુ,
 સુજશ સવાઈ હો કે સંજન સુકળ તિલુ. ૫

અરતિ-રતી પાપરથાન ૧૫ ગુ.

“પ્રથમ ગોવાળાતણે બવેલું” અ. ૧૫.

જિહાં રતિ કોઈક કારણેલું, અરતિ તીહાં :ણુ હોય;

પાપ થાનક તે પંદરમુલું, તિણાંયે એકજ જોય;

સુગુણ નર સમજો ચિત્ત મેઝાર. ૧

ચિત્ત ન અરતી રતી પાંખશું, ઉડે પંખીરે ચિત્ત;

પંજર શુદ્ધ સમાધમેલું, રૂંધેલો રહે તે માત.

સુગુણ. ૨

મન પારદે ગડે તહીજી, પામી અરતીરતી આગિ;
 હોય સિદ્ધ કલ્યાણગીજી, બાવ વિભવે બાગિ. સુગુણ. ૩
 પરવરથે અરતી રતી કરીજી, ભૂતાર્ત હોય નેહ;
 તસ વિવેક આવે નહીજી, હોય ન દુઃખનો છેહ. સુગુણ. ૪
 નરતી અરતી છે વસ્તુથીજી, તે ગપને મનમાંહી;
 અંગન વલ્લભ મુત હોયજી, પુકાદીક નહી કાંહી. સુગુણ. ૫
 મન કલ્પિત રતિ અરતિ છેજી, નહિ મત્ય પર્યાય;
 નહિ તો વચે વસ્તુમાંજી, કિમ તે મયિ મટી જાય; સુગુણ. ૬
 નેહ અરતિરતિ નવિ ગણેજી, મુખ દુખ દોય સમાન;
 તે પામે જસ સંપદાજી, વાવે જગ તથ વાન; સુગુણ. ૭

પરનિંદા પાપસ્થાન ૧૬ મુ.

“સાહીજી બાહુ જીજેશર વીનતી” એ દેલી.

સુંદર પાપ થાનક તનો સોલમુ, પરનીંદા અસરાણુ હો; સુંદર.
 નીંદક નેરુ શુખારી હોય, તે ચોથો આંડાળ હો; સુંદર. ૧
 નેહને નીંદાનો ઢાળ છે, તપ કીયા તસ કીક હો; સુંદર.
 દેવકી વચે તે દુખને, એ કુળ રોકારોક હો; સુંદર. ૨
 ક્રોધ અજીરાણુ મેં તણુ, માનતણુ અહંકાર હો; સુંદર;
 પરનિંદા કિરિયાતણુ, વમન અજીરાણુ આહાર હો; સુંદર. ૩
 નિંદામો નેહ સ્વભાવ છે. તાસકથન નવિ નિંદ હો; સુંદર,
 નામ ધરી ને નિંદા કરે, તેહ મહામતિમંદ હો; સુંદર. ૪
 રૂપ ન ક્રોધનુ ધારીયે, દાખિયે નિજ નિજ રંગ હો; સુંદર.
 તેહમાં કાંઈ નિંદા નહી, બાલે ખીજી અંગ હો; સુંદર. ૫

એહ કુશીળને ધમ કહે, કોપ હુય જેહ ભાપ્ય હો; સુંદર.
 તેહ વચન છે નીંદાતાણુ, એ વૈકાંતીક સાખ્ય હો; સુંદર. ૬
 દાષ નજરથી નીંદા હોય, યુણ નજરે હોય રાગ હો; સુંદર.
 જગ સગી ચાલે માણ મદ્યો, સર્વગુણી વીતરાંગ હો; સુંદર. ૭
 નીજ મુખ કનક કચોલકું, નીંદક પરમજ સેધ હો; સુંદર.
 જેહ ઘણા પરચુણ થઈને મત તે વીરલા કેધ હો; સુંદર. ૮
 પર પરીવાદ બસન તજો, મકરો નીજ ઉતકર્ષ હો; સુંદર.
 પાપ-કર્મ ધમ સર્વો ટળો, પામે મુળ જય હર્ષ હો; સુંદર પાપ.

કપટ. પાપરથાન ૧૭ મું.

“સખી ચૈતજ મહીને હરી ચાહ્યા” એ દેવી.

સતરમું પાપનુ ઠામ, પગીહરજો સરગુણુ ધામ;
 જિમ વાધે જગમાં ગાંમહોલાલ, માયા મોહ ન કીજયે. ૧
 એતો વીષને વળી વધાર્યું, એતો શસ્ત્રને અવળું ધાર્યું;
 એતો વાધનુ ગાળ વકાર્યું હો લાલ, માયા મોહ ન કીજયે. ૨
 જગલાં પરે પગલાં ભરતાં, થોડું બોલે જાણે મજાં;
 જગ ઘંચે ધાલે ફરતાં હો લાલ, માયા મોહ ન કીજયે. ૩
 જે કપટી બોલે જુહું, તસ લાગે પાપ ચુહું,
 પંડીતમાં હોય મુખ જુહું, હોલાલ, માયા મોહ ન કીજયે. ૪
 દંભીનુ જુહું મીકું, તેતો નારી તરંગે દીકું;
 પણુ એજી ફરગતી ચીકું હોલાલ, માયા મોહ ન કીજયે. ૫
 જે જુઠો દે ઊપદેશ, જન રાગ ને ધરી વેધ;
 તેનુ જુહું સકળ કલેશ હોલાલ, માયા મોહ ન કીજયે. ૬

તેણે ત્રાજા મારગ ભાખ્યો, વેષ ને દેહ દામિ રાખ્યો;
 શુદ્ધ ભાષકે સગ સુખ આપ્યો હોલાલ, માયા મોહ ન કીજીયે. ૭
 જ્યુકું બોલી ઊઠર ને ભરવું, કપટીને વેષે ફરવું;
 તે જનમારે શુ કરવું હોલાલ, માયા મોહ ન કીજીયે. ૮
 પાંડે જાણેતા પણ દામિ, મયા મોહને અધીક અચંમે;
 મમકીત દટી મન થામિ હોલાલ, માયા મોહ ન કીજીયે. ૯
 સુત મર્યાદા નીગધારી, રહ્યા માયા મોહ નીવારી;
 શુદ્ધ ભાષકની બલીહારી હોલાલ, માયા મોહ ન કીજીયે. ૧૦
 ને માયાયે જ્યુકું ન બોલે, જગમાં નહી કોઈ તેહને તોલે;
 તે રાજ સુજશ અમોલે હોલાલ, માયા મોહ ન કીજીયે. ૧૧

મિથ્યાત્વ. પાપસ્થાન ૧૮ મું.

“જિતસર્પિણી અવસર્પિણી આરો” એ દેશી.

અહારમું ને પાપનું થાનક, તે મીથ્યાત્વ પરીહરીયેજી
 સતરેથી પણ તે એક ભારી, હોય તુળાયે ધરીયેજી;
 કષ્ટ કરો પરીપરી દમો આપ્યા, ધરમ અરથે ધન અરથોજી;
 પણ મીથ્યાત્વ છતે જ્યુકું. તીણે તેહમાં તમે વીરચોજી. ૧
 કીરીયા કરતે જાજતો પરીજન, દુખ સહેતો મન રીજેજી;
 અધ ન જીતે સેના, તીમ મીથ્યાત્વી ન સીજેજી;
 વીરચેન શુરસેન દટાતે, સમકીતની નીર જુકતેજી;
 ને નોઈને બલી પરે મન માવો, એહ અરથ વર જુકતેજી. ૨
 ધમ અધર્મ અધર્મે ધર્મીહ, રહ્યા મગ્ગ ઉમગ્ગજી;
 જીન મારગે મારગની સત્રા, સાધ અસાધુ સગ્ગજી;
 અસાધુને સાધુની મલી જીવે, અજીવ અજીવે જીવ વેદેજી;

મુત્તિ અમુત્તિ અમુત્તિ મુત્તલ, સત્ર એ દશ બેદોલ. ૩
 અભિગ્રહિ કનિજનિજ મતિ અભિગ્રહ, અનભિગ્રહિક સદુસરિખાલ;
 અભિનિવેસિક જાણુનો કહે જુડા, કરેન તલ્પની પરિખ્યાલ. ૪
 શંસરજન વચનની શંકા, અવ્યકતે અના ભોત્રોલ;
 એ પાણુ પાંચ બેદછે વિદ્યુત, જાણે સમજુ લોગોલ. ૫
 લોક લોકોત્તર ભેદ એષટ વમિ, દેવવળી ગુરુ પર્વલ;
 સંગતિ તિહાં લોકિક ત્રિણુ આદર, કરતાં પ્રથમનિ ગર્વલ, ૬
 લોકોત્તર દેવ માને નિયાણે, ગુરુને સક્ષાણુ હીતાલ;
 પર્વનિજ ધહ લોકને કાળે, માને ગુરુ પદલનાલ. ૭
 ધમ એકવીસ મિથ્યાત્વ જે વળી, બને ચરણુ ગુરુ કેરાલ;
 સજે ન પાપે રજે ન રાષે, મન્સર દ્રોહ અને રાલ. ૮
 જે સંગતિ ધારી શુભ આચારી, તેહની જગ ખલિહારીલ;
 શાસન સંગતિને આરાધે, તેહની કરો મનોહારીલ ૯
 મિથ્યાત્વ તે જગ પરમરોગ છે, ગણિય મહા રોલ;
 પરમ સત્રને પરમ સચ્ચ તે, પરમ નરો રોલ. ૧૦
 પરમદાહજને પરમ દણિદ્ર તે, પરમ કહીએલ;
 પરમ કંતાર પરમ કુર ભીખી. ૧૧

જે મિટયા ત્વ લવચ્છેરા ન રાખે, સુધા મારગ ભાષેછું;
 તે સમકીત સુર તરૂંકળ ચાખે, રહેવળિ અણિએ આપેછું. ૧૨
 મોટાઇ રી હોય ગુણ પાષે, ગુણ પ્રભુ સમકિત દાખેછું;
 શ્રીનય વિજય વિપ્લવ પય રોતક, વાચક જસ ઇમ ભાષેછું. ૧૩
 ઇતિ મિટયા દરોન સદૃષ પાપ સ્થાનક સ્વાધ્યાય.

